

Pályázó

- Név: Tunner Csenge

Választott irodalmi alkotás: Bucsi Mariann: Házassági évforduló (Forrás: http://blog.xfree.hu/myblog.tvn?SID=&pid=156564&n=liliana01&blog_cim=Bucsi%20Mariann%20-%20H%E1zass%E1gi%20%E9vfordul%F3)

Nők elleni erőszak egy kamasz szemszögéből

Az általam választott mű Bucsi Mariann novellája, amely ékes példája annak, hogy mily' könnyedén lehet korlátozni, megalázni, bántalmazni, valamint teljesen tönkretenni egy lelkivilágot. Márpedig itt, a történet cselekményében egymás után sorakozva történnek meg az előbb említett, cseppet sem pozitív tényezők. Kedvesnek, cirógatónak tűnni akaró szavak mögött tengemnyi agresszió. Ez a tengemnyi agresszió pedig bármennyire is nem akarjuk, valahol ki fog ütközni. Jelen esetben a nőre zúdul rá sokszorosán. Elfogadhatatlannak tartom ezt az egész jelenséget, az erőszakot, a testi-lelki bántalmazást egyaránt, de ami a legelszomorítóbb, hogy mindez nemcsak írott szövegek keretein belül létezik, hanem a valóságnak csúfolt káoszban is.

Több kérdés is megfogalmazódott bennem a novella olvasása közben. Az egyik kérdés az, hogy az ilyen ember miért nőstül meg és vesz el egy csodálatos nőt? (Merthogy egyébként minden ember csodálatos, de egykoron elvileg a kevésbé csodálatos személy is az volt.) Aztán a következő pillanatban már meg is válaszolom a saját kérdésemet. Vadászösztön, a látszat fenntartása, a hatalom és férfiasság gyakorlása valaki olyan felett, aki nála gyengébb. Ugyan az élet egyik területén sem etikus lépés a gyengébbet bántani, de mint azt tudjuk, önző, szájalomra méltó haszonélvezők számtalan helyen élnek. Ezt a kérdést tovább boncolgatva még az is felöltött bennem, hogy ha már egyszer hatalom és férfiasság... Van hálószoba, sőt mi több! Különböző alternatívák is biztosan vannak arra, hogy a férfi azt érezze, ő irányít, csak éppen egészséges kereteken belül, ahol a másik fél semmilyen formában sem sérül, netalántán még élvezi is. Tanácsadást sajnos nem tudok vállalni azzal kapcsolatban, hogy miképp folyamodjanak a párok az ilyesfajta módszerekhez (micsoda meglepetés, hogy nem vagyok otthon a perverzitás világában a magam tizenhat évével), de a nagyobbik probléma az, hogy véleményem szerint ez egészen biztosan nem így működik.

A bántalmazó fél elméje elborul. Legalábbis én ezt szűrtem le az olvasott novellából. Elborul, de olyannyira ravasz módon, hogy passzív-agresszív viselkedést tanúsítva próbálkozik megvezetni a partnerét: „*Nagyon figyelmes vagy, Drágám – mosolygott rá a férje. Volt valami a hangjában, ami... [...] Sötét szemében megcsillant valami.*” – olvashatjuk a novellában. A partner jobb esetben ki tud lépni a kapcsolatból, rosszabb esetben pedig a fürdőben álldogálva kétségbeesetten tanulmányozza a sérüléseit percekkel a bántalmazás után: „*A fürdőbe ment. Öklét a szájába dugta, hogy vissza tudja tartani a sikoltozását.*” Kék, zöld, lila foltok, avagy lelki trauma, esetleg, hogy fokozzuk az élményt, egyszerre mindkettő: „*Tudta, mi következik, úgyhogy igyekezett összegömbölyödni, de elkésett. A férje a combjába rágott.*” A lényegen mit sem változtat, az agresszivitást tűrő fél mindenhogyan sérül, csupán a fizikai nyomai nem tűnnek el olyan könnyen a beteg kirohanásnak. Bár a bántalmazónak nem célja, hogy bárki is észrevegye a munkája 'gyümölcsét', tehát több mint valószínű, hogy figyel arra, hogy az áldozata tudja másra fogni a nyomokat, vagy ne is legyen szembetűnő.

„*És akkor a férfi hirtelen hátulról megragadta a karját és maga felé fordította. – Megvizsgált? Milyen érzés volt? – ordította a férfi és közben nyál fröcsögött az arcába.*” Beteg kirohanás. Próbálkozom másképpen megfogalmazni, de bármennyire is szeretném, nem tudom más szóval leírni. Gerinctelen, erkölcstelen viselkedésforma, ráadásul büntethető, de mégis mennyi esetben van a szőnyeg alá seperve, mondván 'Ő nem ilyen, csak egy kicsit többet ivott a kelleténél...', avagy szimplán csak retteg a nő. Igen, csak. Belegondolni is elkésztető, hogy mekkora súly nehezedik rá a bántalmazott fél vállára. A szorongás, hogy mikor bántják legközelebb, a megfelelési kényszer, hogy ne bántsa a párja, de közben tudja, bármit is csinál, a végén fájni fog neki. A szégyen, hogy nem elég erős ahhoz, hogy kiszakadjon ebből a mérgező viszonyból, már ha a nő egyáltalán tudatosítja magában azt, hogy a partnere kizárólag a saját érdekeit helyezi előtérbe.

Mindezek után jön a második kérdésem; a nő miért nem menekül ettől a szörnyűségtől? Nem jár jól vele, egyáltalán, ha nem cselekszik. Mégis hányan maradásra bírják saját magukat! Nyilván helyzete válogatja, mert például, ha valahol gyerekek vannak, esetleg anyagi gondok (is), már jóval bátrabb döntés elfutni onnan, én mégis azt mondom, hogy az egészséges megoldás minden ehhez hasonló helyzetben az lenne, ha a nő nem hagyná magát. Mégis hagyja. Talán a fentebb említett szégyen az oka. Nem tudom elképzelni, hogy engem bárki ehhez hasonlóan behálózson, megfélemlítsen, irányítson és nem utolsó sorban bántalmazzon. Mentálisan, fizikális, hova tovább szexuális úton. A bántalmazó kétségkívül megveti a nőket és bár nem vagyok pszichológus, ez a viselkedés akár egészen kicsi korrig is visszavezethető,

ahol mondjuk az édesanyjával, vagy bármely más nőnemű lényel megélt néhány negatív emléket, esetleg a későbbiekben egy olyan barátnő, aki nem érdemelte meg alanyunk akkor talán még csodálatos személyiségét.

Ez az egész témakör nagyon-nagyon sokrétű, bonyolult, de annyit egészen biztosan tudok, hogy egyáltalán nem helyénvaló tönkretenni bárkit is. Hozzátenném, hogy az áldozat nem minden esetben a nő, csak mivel a pályázat kifejezetten a nők elleni erőszakról szól, így az írásom előbbi részeiben próbáltam a „gyengébbik” nemre fókuszálni, mint áldozat. Tehát, a férfi is lehet bántalmazott, ha a partnere megpróbálja elnyomni, bántani és sikerül is neki. Egy férfi lelke is megtörhető, bármennyire hangoztatja a média, hogy az „erősebb” nem sérthetetlen és macsóbbnál is macsóbb férfiállatokból áll.

Emberek vagyunk! Meg merem kockáztatni, hogy mindenkit be lehet hálózni és tönkretenni valamilyen úton-módon. A probléma ott kezdődik, ha valaki meg akarja találni azt a bizonyos módszert és tisztességtelen szándékotól vezérelve alkalmazni is akarja. A mostani vírushelyzet sem kedvez különösképpen a bántalmazott embereknek. Jobb esetben nem kell összezárva lenniük a nap huszonnégy órájában az egyik legnagyobb félelmükkel. Rosszabb esetben pedig... mit szépítem? Álláspontom szerint kiváltképp nehéz döntés lehet egy nő számára, hogy rendőrségi feljelentést tegyen-e a vele egy háztartásban élő férje, a gyermeke(i) apja ellen, vagy maradjon a szürke hétköznapi gyötrelmes hangulata.

Nem tudom, hogy mennyire lehet egy véleményformálás közepette arra buzdítani bántalmazott embereket, hogy kérjenek segítséget és lépjenek ki abból a mérgező kapcsolatból, amiben élnek, de ha lehet, én most megragadnám az alkalmat. Változtatni lehet és jó néhány esetben kell is! Ha te nem érzed magad biztonságban a párod mellett, aki rendszeresen kezdet emel rád, és úgy viselkedik veled, mint holmi ronggyal, a tetejében pedig még folyamatos rettegésben is tart, esetleg menekülni akarsz, tedd meg! Nem késő változtatni, nem kell, sőt, nem is szabad beletörödni! Lehet, hogy minket (azaz nőket) neveznek a férfiak oldalbordájának, ellenben egyformán csodálatosak és értékesek vagyunk mindannyian.